

**Popeleční středa -
den přísného postu**

Ve středu 26. února začínáme popeleční středou postní dobu.

Mše svatá s žehnáním popela a udělováním popelce se bude konat v 18 hodin v kapucínském kostele na nám. Míru.

Nebude ranní mše sv. v kostele sv. Ludmily.

Každý pátek v postní době křížová cesta v kapucínském kostele po večerní mši svaté.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Zábोří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník Pšovka Zábоří Vysoká Šemanovice Medonosy

Jak se modlit křížovou cestu

Křížovou cestu jsou křesťané zvyklí se modlit především v pátek a v době postní, protože si skrze ni připomínají Ježíšovo utrpení a smrt za nás a pro nás. Většinou se křížovou cestu modlíme společně. Křížovou cestu je možné pojmut i jako osobní modlitbu, v níž chceme na své vlastní životní cestě nově potkat Krista. Proto je možné se jí modlit kdykoliv, nejen v době postní, a není dokonce ani nutné se jí pomodlit naráz celou. Někdy nám postačí jen několik zastavení, nebo dokonce jen jedno. Důležité je naučit se spojovat svoji životní cestu s jeho cestou, otevřít se pro to, co nám chce říci, zahlédnout ho přítomného v tom, co prožívám, a sjednotit se s ním ve svých postojích, smýšlení a jednání.

V modlitbě nejde o krásná slova nebo úvahy

Jak výstižně napsala sv. Terezie z Avily, modlitba je především „důvěrný vztah přátelství, častý rozhovor o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje“ (Život VIII,5). V modlitbě tedy nejde především o krásná slova nebo úvahy, ale o vztah od srdce k srdci, o proudění lásky od Boha ke mně a ode mě k Bohu. Na prvním místě je tady třeba vnímat Ježíše, vnímat, co pro mě dělá a co mi říká, abych na to mohl odpovědět slovy a následně i konkrétním jednáním. To předpokládá duchovně otevřené oči a uši, touhu po setkání s ním a ochotu poslouchat.

Je třeba se pro modlitbu rozhodnout

Chceme-li se opravdu modlit, a ne se jen něco „odmodlit“, je třeba se pro modlitbu rozhodnout, což v praxi znamená vyčlenit si na ni čas a zvolit si pro ni vhodné místo. Mohu být tiše na jednom místě a kvůli lepšímu soustředění si před sebe položit kříž nebo zapálit svíci. Mám-li možnost, mohu se modlit pomocí obrazových zastavení křížové cesty v některém kostele nebo v přírodě, ale není to nutné.

U každé modlitby hodné toho jména je třeba si nejprve uvědomit Ježíšovu přítomnost, vstoupit do jeho přítomnosti a poprosit o Ducha svatého, o vnímavé srdce, abychom dobře rozuměli tomu, co nám Pán chce říci a v čem se nás chce dotknout. K tomu je možno použít i úvodní modlitbu, nebo se v tomto duchu pomodlit vlastními slovy.

Pak už je třeba jen pomalu si přečíst text spojený s konkrétním zastavením křížové cesty a tiše naslouchat Božímu slovu, které je v něm ukryté. Mohu se ptát Pána, v čem se mě dané slovo týká, a posléze prosit o milost proměnění mysli podle mysli Kristovy (srov. Flp 2,5n). Jinými slovy, mohu prosit, abych mocí Kristova Ducha dokázal ve své konkrétní situaci myslet, mluvit a jednat, jak by jednal Kristus na mém místě.

podle Vojtěcha Kodeta

POSTNÍ SBÍRKA 2020

Milí farníci. Umíme si také odříct to, co už nemusíme mít, trochu se uskromnit a peníze ušetřené za tyto věci uložit do sáčku a přinést na květnou neděli do kostela?

V letošním roce chceme pokračovat v této akci a výtěžek postní sbírky použít na rekonstrukci učebny, ve které se vyučuje náboženství. Výuka náboženství je pro děti a mládež ze všech farností, proto se výtěžek postní sbírky ze všech farností využije na rekonstrukci této místnosti. Je to jeden ze způsobů podpory pastorace dětí a mládeže, a každý z nás, jako Ježíšův učedník, má povinnost dávat o něm svědectví.

Místo sáčku můžete podpořit tuto akci i zasláním dobrovolné částky na účet farnosti:

č.ú.: 0460990359/0800 s dopiském postní sbírka.

P. Jacek

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábоří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy. Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnost.melnik@dlm.cz. Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. 1. FARNÍ ZPRAVODAJ
POSTNÍ DOBA 2020
Sv. LUDMILA

Cílem naší cesty světem je Pán

„Zatrubte na polnici, nařídte púst“, říká prorok v prvním čtení. Postní dobu zahajuje pronikavý zvuk polnice, který uším nelahodí, leč vyhláňuje púst. Tento mocný zvuk má zvolnit náš život, který stále spěchá, ale často neví kam. Volá, abychom zastavili, vykročili k podstatnému a postili se od nadbytečnosti, které působí roztěkanost. Je to budíček pro duši.

Zvuk tohoto budíku provází stručný a zarmoucený vzkaz, který Pán předává prorokovými ústy: »Obraťte se ke mně«. Obraťte se. Máme-li se obrátit, znamená to, že jsme měli namířeno jinam. Postní doba je časem znovu objevení životního kurzu. Stejně jako při chůzi je totiž na naší životní dráze opravdu směrodatné neztratit ze zřetele cíl. Pokud se však zájmem cesty stane výhled do okolí nebo zastávka k jídlu, nedojde se daleko. Každý z nás se může ptát: hledám kurz své životní cesty? Anebo mi stačí žít ze dne na den, myslet jen na to, abych se měl dobře, vyřešil nějaký ten problém a trochu se pobavil? A jaký je ten kurz? Možná snaha o zdraví, o kterém mnozí tvrdí, že je nejpřednější, ale které dříve či později pomine? Možná majetek a blahobyt? Kvůli tomu však na světě nejsme. Obraťte se ke mně, praví Pán. Ke mně. Cílem naší cesty světem je Pán. Kurz je třeba zaměřit k Němu.

Ke znovuobjevení tohoto kurzu je nám dnes nabízeno znamení: popelec na čelo. Je to znamení, které nám umožňuje přemýšlet o tom, co nosíme v hlavě. Naše myšlenky často sledují pomíjivé věci, které přicházejí a odcházejí. Jemná vrstva popela, kterou přijmeme, má delikátně a pravdivě naznačit, že ze spousty věcí, které nosíš v hlavě a po kterých se každodenně sháníš a pídíš, nezůstane nic. Jakkoli se namáháš, žádný majetek si s sebou z života neodneseš. Pozemské statky se rozplynou jako prach ve větru. Majetky jsou provizorní, moc pomine a úspěch se vytratí. Dnes dominující kultura zdání, která nás svádí, abychom žili pro pomíjivé věci, je obrovský klam. Je totiž jako plamen: jakmile dohoří, zanechá jen popel. Postní doba je opětovným objevením toho, že jsme učiněni pro oheň, který plane navěky, nikoli pro popel, který hned vyhasne; pro Boha, nikoli pro svět; pro nebeskou věčnost, nikoli pro pozemský klam; pro svobodu dětí, nikoli pro otročení věcem. Můžeme se dnes zeptat: na čí straně jsem? Žiji pro oheň nebo pro popel?

Na této cestě obrácení k podstatnému, již je postní doba, evangelium podává tři etapy, kterými máme projít na Pánův pokyn bez pokrytectví a předstírání. Jsou to almužna, modlitba a púst. K čemu jsou?

Almužna, modlitba a půst nás přivádějí k jediným třem skutečnostem, které nezanikají. Modlitba nás pojí k Bohu, dobročinná láska k bližnímu, půst k nám samotným. Bůh, bratři a můj život: to jsou tři skutečnosti, které nekončí v nicotě a do nichž je třeba investovat. Postní doba nás tedy zve, abychom hleděli: k Nejvyššímu modlitbou, jež osvobozuje od horizontálního a mělkého života, ve kterém nacházíme čas pro sebe, ale zapomínáme na Boha; potom k druhému dobročinnou láskou, jež osvobozuje od marnivosti mít, od smýšlení, podle něhož jdou věci dobře, pokud vyhovují mně; a nakonec nás zve, abychom pohlédli do svého nitra půstem, který nás osvobozuje od lpění na věcech a na světskosti, která uspává srdce. Modlitba, dobročinná láska a půst – tři investice do pokladu, který trvá.

Ježíš řekl: »Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce«. Naše srdce vždycky někam směřuje, jako buzola hledající směr. Lze ho přirovnat také k magnetu: potřebuje k něčemu přilnout. Avšak přilne-li pouze k pozemským věcem, stane se dříve či později jejich otrokem. Věci, které mají sloužit, se stanou věcmi, kterým se slouží. Vzhled, peníze, kariéra, zábava – žijeme-li pro ně, stanou se modlami, které nás používají; sirénami, které nás mání a potom nechávají napospas. Jestliže však srdce přilne k tomu, co nepomíjí, nalezneme sebe a staneme se svobodnými. Postní doba je časem milosti, jež osvobozuje srdce od marností. Je dobou uzdravení ze závislostí, jež nás svádějí. Je časem, kdy upřít pohled k tomu, co zůstává.

Kam tedy upřít zrak v postní době? To je prosté. K Ukřižovanému. Ježíš na kříži je jako životní buzola, která ukazuje k nebi. Prostota dřeva, Pánovo mlčení a sebezřeknutí z lásky nám ukazují potřebu prostšího života osvobozeného od přílišného shonu po věcech. Ježíš nás z kříže učí mocné odvaze odříkání. Pod tíží nadměrných břemen totiž nepostoupíme vpřed. Potřebujeme se uvolnit od chapadel konzumismu i léček sobectví, od stále rostoucí chtivosti, od neustálé nespokojenosti, od srdce zavřeného potřebám chudých. Ježíš, který na dřevě kříže plane láskou, nás volá k životu, který hoří pro Něho a neztratí se nikdy v popelu světa, k životu, který žhne láskou a nikdy nezaniká v průměrnosti. Je život, který od nás požaduje, obtížný? Ano, ale vede k cíli, jak ukazuje postní doba, jež začíná popelcem, ale vrcholí ohněm Velikonoční noci a objevem, že Ježíšovo tělo není v hrobě zpopelněno, nýbrž slavně vzkříšeno. Platí to i pro nás, kteří jsme prach, pokud se obrátíme se svými slabostmi k Pánu, vydáme se na cestu lásky a obejmeme život, který nezaniká. Jistě se tak ocitneme v radosti.

Papež František

Bůh odsuzuje všechny lidi jenom k životu...

Na postranní stěny kostelů se umísťují obrazy s tradičními čtrnácti zastaveními Křížové cesty. Na poutních místech, kde se pobožnosti zúčastňují velké skupiny, bývají tyto obrazy venku, ve zvláštních kapličkách. Na Hostýně jsou dokonce dvě Křížové cesty, stará a nová. Jak tato pobožnost vznikla? Když ve středověku západní rytíři dobyli Jeruzalém, rozmnožily se pouti do Svaté země, na místa, kde žil a zvláště kde trpěl Ježíš. Pouti byly obdařeny i zvláštními odpustky. Bohužel se na tak dalekou cestu mohli vydávat jenom lidé zámožní, osvobození od nutných prací a zdraví. Otcové z řádu sv. Františka, kteří svatá místa opatrovali, chtěli tuto pobožnost umožnit i prostým lidem. Proto ta místa, kde se poutníci zastavovali, dali vymalovat a umístit v kostelích. Tak vzniklo 14 známých zastavení této pobožnosti.

Jaké motivy vedly k tomu, že se stala tato pobožnost tak oblíbenou? Naznačuje to sám její název „Křížová cesta“. Spontánně porovnáváme život s cestou, na které zažijeme mnoho nečekaných setkání. Některá jsou potěšitelná, ale všichni si umějí i postěžovat, že tu jsou i setkání bolestná. V těch okamžicích potřebují někoho, kdo by jim obnovil odvahu a chuť

pokračovat. Obyčejně se to děje poukazem na ty, kteří jsou na tom hůř než my sami a přesto neztrácejí odvahu. Když jsem si jako chlapec někdy postěžoval, že to mám do školy daleko a že prší, hned jsem uslyšel od matky: „Podívej se na tvého kamaráda, má to třikrát tak daleko, nebere si ani deštník a píská si.“ To jsou ovšem obtíže a potěchy jenom chlapecké. Lepší povzbuzení jsem slyšel od babičky, když jsem nařikal, že mne bolí zub: „Copak je zub“ Všimni si, že já ležím v posteli, bolí mne celé tělo a slyšíš mne plakat? V náboženství se tato psychologie prohlubuje příkladem svatých a nejvíce samého Krista. Jeho životní cesta na zemi začala rozhodnutím na nebi a skončila nanebevstoupením a přesto se jeví jako křížová. Nerozjímáme tedy jeho utrpení proto, abychom uvažovali o tom, jak je život těžký, ale právě naopak, abychom přišli na lepší myšlenky, když nás životní těžkosti chtějí přinutit, abychom ztráceli odvahu a zapomněli na to, kam máme nakonec dojít.

Ve 14 obrazech se tu symbolicky shrnují ty nečastější potíže. Hned na počátku u prvního zastavení vidíme jejich kořen. Být nespravedlivě posuzován od druhých je něco tak častého, že už i děti se proti tomu podrážděně hájí a bojí se. Co dělá rozumný člověk v takových případech? Odvolává se k vyšším autoritám, aby se ho zastaly. Kristus je nespravedlivě souzen nejvyššími zástupci lidské moci. Ale je si jist, že mu mohou uškodit jenom tolik, kolik je jim dáno shůry od Boha. Proto bere jejich rozsudek, jako od Boha a věří, že jenom tak může mít smysl. Jde tu o rozsudek nejtragičtější, jaký člověk nad člověkem může vyslovit: rozsudek k smrti. Rozsudek Boží je jenom k životu. Který z těch dvou rozsudků převládne? Fakta, která následují, nám dokazují, že převládlo násilí lidské a že křížová cesta dovedla Ježíše k nejpotupnější smrti. A Bůh Otec, k jehož autoritě se odvolal, jej opravdu opustil? Není myslitelné, že by ten, který dává i květům růst a ptactvu stravu, nemohl uchránit svého Syna před Pilátem. Tedy i on jej vlastně odsoudil k smrti?

Dotykáme se tu jednoho z velmi vážných teologických problémů. Jak rozřešíme zřejmý protiklad? Z jedné strany věříme, že vláda Boží nad světem je absolutní, že bez vůle Boží nikomu ani vlas z hlavy nemůže spadnout a z druhé strany převládá ve světě tolik nespravedlností, že jim musel podlehnout i ten, kdo je nejnevinnější a Bohu nejmilejší. Odvolal se k Božím soudu, ale soud Boží ustoupil soudu lidí. Je jasné, že pouhou spekulací bychom tuto otázku nikdy nerozřešili. Musíme proto k problému přistoupit poněkud z jiné strany, ne ze soudu lidského k Božím, ale obráceně.

Řekli jsme, že Bůh odsuzuje všechny lidi jenom k životu, k tomu je stvořil. Ale nečteme snad v Bibli, že i on odsoudil Adama k smrti pro jeho neposlušnost? Nečteme. Když nemocný sám od sebe vypije jed, neodsoudil ho k smrti lékař. Smrt je přirozený následek pošetilého skutku nemocného. Lékař, který to zjistí, smutně pokrčí rameny a povzdychne si, že zde už nemůže nic dělat. Takový je lékař lidský, ale takový není lékař Boží. On a jenom on může způsobit, že ten smrtelný jed se stane současně i lékem ke znovuobrození života. Svými hříchy, tj. svou neposlušností k principům věčného života lidé stále odsuzují sebe i své bližní ke smrti. Život všech se stává cestou křížovou. Vstupuje však na ni i Syn Boží, jemuž se stala i cestou vzkříšení. Jak se to může projevit u nás?

Pokusme se to zase objasnit přirovnáním. Vzpomínám si na případ z mládí, o kterém celá ulice mluvila. Prodávál se tehdy jed na myši, které se neobvykle rozmnožily. Obec dávala na vědomí i bubnováním, jak se má s jedem zacházet, jak se má držet daleko od dětí, aby se nestalo neštěstí. Jedna z našich sousedek jej tedy uzavřela v nějaké nádobě do temné komory. Muž, který pracoval kdesi venku, se večer vrátil a hledal, co by zhltnul v komoře a pojedl i jed. Zatočila se mu hlava, šel si lehnout. Když se dozvěděli, co udělal, všichni prorokovali, že to nepřežije. Ale přežil to a nakonec se tomu mnoho nedivili. „Ten má tak silnou krev“ říkala žena „že dokáže strávit všecko, dokázal to i s jedem.“ Zakladatel homeopatické léčby Hahnemann píše, že nejsou na světě dva různé druhy lidí, nemocných a zdravých. Všichni jsou nemocní i zdraví současně; u jedněch však stále převládá zdraví, druzí se dávají přemoci nemocí. Metaforicky bychom mohli říci, že spojením s Kristem dostáváme od něho tak silnou krev, že dokáže přemoci všechny nemoci naší křížové cesty a nakonec i smrt, tak jako to dovedl on.

Takový je tedy pravý smysl pobožnosti Křížové cesty. Má dát odvahu a vnitřní sílu vítězit nad všemi slabostmi, kterým se na životní pouti vyhnout nemůžeme. Povrchní léčby světa nás učí, jak před nimi utíkat, lékař Kristus nám dává sílu, jak je přemáhat.

kard. Tomáš Špidlík

Půst má svůj plný smysl jen tehdy...

Půst má svůj plný smysl tehdy, jestliže je zřeknutím se něčeho ve prospěch potřebných lidí, nebo když je mým (zcela nepatrným) připojením se ke Kristově utrpení (to je případ pátečního postu), případně když je výrazem mého přesvědčení, že se něčeho vzdávám proto, abych tím nějak (třeba zcela subjektivně) projevil svou lásku k Bohu, případně odstranil něco, co mi v lásce k Bohu nebo v lásce k bližním překáží. Kromě toho může mít půst význam sebevýchovný (cvičím se v odříkání), zdravotní (chci snížit nadváhu), ale také sebeobdivný - chci sobě či druhým ukázat, co jsem dokázal. Žádný z těchto motivů ovšem nemůže hrát v rozhodnutí pro půst z pozice víry žádnou význačnější roli a ten poslední je vyložené špatný, je-li dominantní.

Takže chce-li si něco člověk v postní době uložit, měl by zvážit proč to dělá a zda je to schopen dodržet. A bylo by velmi dobré, kdyby se naznačeným nepravým motivům vyhnul nebo je alespoň měl někde v pozadí svého rozhodování.

P. Aleš Opatrný

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků. Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod.

Nejbližší termíny:

29.2., 28.3. 25.4.

Trasa: Od autobusové zastávky Pivovar kolem hypermarketu Tesco Vodárenskou ulicí k hypermarketu Eva.

**Kontakt: Marie Snopková,
tel.: 732846273.**